

Ке ти да'амъ до два бѣли града,
Да сѣ гледашъ до кога си жива.“
Па говори Ружица девойка:
„Да ти слѣпамъ до две бѣли града,
Кога немамъ очи да 'и гле'амъ!“

198.

Ружица девойка и тридесетъ момчина.

Седнале ми трѣсетъ момчина,
Седнале ми по край цѣрно море;
Слуга служить Ружица девойка,
Слуга служить, лепо имъ говоритъ:
„А егиди трѣсетъ момчина!
Ако можахъ 'семъ слуга да чинамъ,
Я не можахъ 'семъ любовъ да бидамъ;
Кой ъ юнакъ отъ юнака роденъ,
Да си слечить рубо копринено,
Да облечить отъ пандзуръ кошуля,
Да си земить щипа челико'а,
Да препливать преку цѣрно море,
Да излезить на край на краище,
Тамо иматъ злата яболшница,
Да си скинить три злати яболка,
Я со него любовъ ке да бидамъ.“
'Си-те ми 'и гла'и наведо'е,
Елюмъ еденъ гла'а не наведи;
И си стана на нога юначка,
И си слече рубо копринено,
Си облече пандзурна кошуля,
И си зеде щипа челико'а,
Си сѣ фѣрли п' она цѣрно море,
Ми излезе на край на краище,
И си найде злата яболшница,
Не си скина три злати яболка,
Яболшница отъ коренъ откорна;
Си преплива преку цѣрно море,
Иѣ донесе на чесна тѣрпеца.
Ко' го виде Ружица девойка,
И си стана на юначка нога